

formuende, men ingen Sønnen har, og naar Soldaten kæmper for Fædrelandet, saa kæmper han lige saa godt for den Mand's Giendom, som ingen Sønnen har, som for min. Følgelig bør han tage lige Del i de Udgifter, det medfører, at Soldaten skal udøve sin Børnepligt, og de ere ikke saa ganske ubetydelige. Jeg skulde tage meget feil, om en Soldat ikke i den Tid, hvori han skal udøve sin Børnepligt, — for blot at tage de 6 Maanedes — maa gjøre Regning paa mindst at skulle bruge 20 Rd. af sine egne Penge. Det er ikke saa ganske lidt, for ikke at tale om den senere Tid, naar han bliver indkaldt, hvor han ligeledes maa bruge af sine egne Spareffillinger eller trække paa Faderens Pung. Det er, som sagt, en i mine Tanker høit uligelig Betsatning af Befolkningen. Men det blev herimod gjort gjældende af den daværende Krigsminister, at han med egne Dine havde set, at Soldaterne vare mødte med en velspækket Sulepose og dygtig Penge i Lommen. Ja, for en Dels Bekomvende tror jeg, at dette har været Tilfældet, men Andre, der have set sig omkring, ville ogsaa vide, at en Del møder uden at have en velspækket Madpose og dygtig Penge; thi som bekendt lever der blandt os en stor Del Menneſter, som kun have, som man siger, fra Haanden i Munden, og disse møde med tomme Hænder. Jeg har den fulde Overtuelse, at det i vore Dage — ja, tillad mig at bruge et stærkt Udtryk — er ligesom uanstændigt at forlange, at en Mand skal leve for 22 Sk. om Dagen og præstere det, man forlanger af ham, og derfor beder jeg Thinget i Retfærdighedens og Humanitetens Navn at være enig med mig i indtrængende at anmode den ærede Minister om at gaa med til at forøge de Meniges Lønning i en betydelig Grad. Jeg anser ikke de 32 Sk., som jeg har nævnt, for at være for meget, men om man skulde mene, at det var for høit sat, vil jeg haabe, at man vil gaa med til i det Mindste 28 Sk.; 28 Sk. om Dagen vil ikke være mere end til en tarvelig Kost. Jeg vil ikke tale om et Princip, som jeg vilde gjøre gjældende, for saavidt man overhovedet vilde være ſaaet ind paa den af mig anviste Vej. (Verg: Gud fri og bevare os!). Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) siger: „Gud fri og bevare os!“; ja, det kan være, at Vorherre vil befri ham for det en Tid, jeg har ikke opgivet Haabet om, at vi kunne faae den Ordning, jeg ønsker gennemført; men det skulde glæde mig, om det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds med sin særdeles store Sagkundskab og Dygtighed kan faae sine Principer vimeede sammen: Betydelige Beparelser og almindelig Børnepligt og de Meniges anstændige Lønning. Ethvert Forslag af ham i den Retning skal faae min Understøttelse, men til Dato har jeg ikke set Noget fra ham i den Henseende og afventer det derfor; jeg tvivler ikke om, at han med sin energiske Dygtighed vil kunne frem-

bringe et Forslag herom, men jeg har ikke hidtil set noget, og jeg tvivler dog paa, at han vil kunne faae sine Tanker vimeede sammen; men vi ville faae at se. Hvorom Alting er, saa vil jeg lægge Thinget paa Sinde at fravige det Princip, man hidtil har fulgt, at lade Soldaterne for en Del lønne sig selv, og jeg kan ikke tro, at selv den ærede Krigsminister vil forsvare, at en Mand kan leve paa en anstændig Maade for 22 Sk. om Dagen. Jeg tvivler ikke om, at jeg vil blive mødt med den Indvending, maaske fra den ærede Krigsminister, men maaske ogsaa fra anden Side, at dette vil forøge vore Hærsudgifter i en betydelig Grad. Ja, det veed jeg meget godt, men jeg siger i fuld Overensstemmelse med, hvad jeg sagde forleden Dag, at vil man det Gne, saa man man ogsaa ville det Andet med, og jeg siger endnu engang, mine Herrer: ville de have almindelig Børnepligt, og ville De have en Armee, der svarer til det, den skal, saa maa De finde Dem i Udgifterne; jeg for mit Bekomvende gaar da ganske frimodigt til at stemme med den ærede Krigsminister og med dem, der stille de Forslag, som ere nødvendige, for at Armeen kan udstyres i alle Henseender, som det sig hør og bør. Det er ikke nogen Fantasi, men det er vel overveiet, og det er en Tanke, som jeg til enhver Tid har overveiet, hver Gang jeg har deltaget i denne Forhandling. Flere af de Herrer ville erindre, at jeg var blandt de Faa, som for 5 Aar siden udtalte, at Soldaten havde en for ringe Løn. Desværre fik jeg ikke den Gang den kraftige Støtte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, som han kunde have ydet mig. Han undvog mig den Gang sin Bistand, men jeg haaber, at de mellemliggende 5 Aar have overbevist ham om, at det er usømmeligt fremdeles at vedblive at lønne Soldaten med 22 Sk. om Dagen. Haabende paa det ærede Medlems saavel som ethvert andet Medlems Støtte i denne Sag, skal jeg hermed slutte, i Forventning om, at de fleste af de ærede Herrer ville give mig Ret i, at denne Betragtningssaaade er rigtig. Naar jeg har taget Ordet først, er det, fordi jeg i Særdeleshed vil lægge den ærede Krigsminister denne Sag paa Sinde. Naar jeg betragter hans hele Maade at optræde paa under Forhandlingerne, gjør jeg mig særdeles stort Haab om at faae ham med, thi han har ikke saa sjældent sagt: kunne De vise mig, hvorledes Dette eller Sint skal ordnes mere tidsvarende eller tilfredsstillende, skal jeg med Fornøielse gaa med dertil. Naar vi da nu bede den ærede Krigsminister om at støtte et Forslag af denne Beskaffenhed, og vi ville bevilge Pengene dertil, saa haaber jeg, at han ikke vil være uwillig til at gaa ind derpaa. Jeg skal ikke videre indlade mig paa Lovudkastets Bestemmelser, det kan nok være, at der kan være afvillige Lønningsfater, som i Manges Dine og ogsaa i mine ere loodlig høie, men jeg skal ikke indlade mig derpaa, thi jeg til-